

SLADKÝ ŽIVOT

Emmy Graysonová
Dědic
z Havaje

 HARLEQUIN[®]

EMMY GRAYSONOVÁ

DĚDIC Z HAVAJE

PŘEKLAD

HILDA HANSALOVÁ

Milá čtenářko,

tak jsem uvažoval o ornitologii. Nesmějte se! Vrabec i holub jsou přece ptáci, a právě jimi se vznesená věda ornitologická zabývá.

Jasně že mně jde o staré české přísloví o vrabci v hrsti a o holubovi na střeše. Abych to ale vysvětlil úplně. Uvažoval jsem o prvních láskách... a o těch dalších. První lásky jsou fajn, na tom se určitě shodneme, ale většinou nevydrží. A nemusí to být jenom tragická autonehoda nebo letecká katastrofa, tento deus ex machina mých příběhů, které hrdiny či hrdinky připraví o milovaného partnera – první lásku. Prostě je fakt, že to většinou nevyjde. A z první lásky zůstane zářivá vzpomínka... a tak trochu holub na střeše. Co by bylo, kdyby...

A pak nastává čas pro lásku druhou. Ta už většinou nebývá zdaleka tak okázalá, ale o to cennější a ve výsledku přínosnější často dokáže být.

Jsem rád, že mé autorky stále častěji píší právě o těch „druhých“ láskách. Které je třeba si najít, které je třeba si vybojovat. A u kterých často pochopíme, že na rozdíl od těch pestrobarevných „prvních“ jsou opravdové. Jsem zkrátka rád, že lásky, o nichž píší, jsou zasloužené, ne že se jen tak „vyskytly“...

S láskou

Váš Harlequin

Emmy Graysonová

DĚDIC Z HAVAJE

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
An Heir Made in Hawaii

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Hilda Hansalová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2023 by Emmy Grayson
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2542-0 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-2543-7 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-2544-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Anika Pierceová se v lehátku pohodlně opřela a kochala se pohledem na mírně se vzdouvající mořské vlny. Nikdo, kdo by se teď díval na klidný oceán, by nevěřil, že během uplynulé noci zuřila v Hanalei Bay prudká, a vzhledem k mírnému počasí, které tady v listopadu obvykle převládalo, i nečekaná bouře. Bouře s prudkými lijáky na havajských ostrovech většinou nepřicházely dříve než v prosinci. Jenže bouře se řídí svými pravidly. Přiženou se bez výstrahy a ukážou, co dovedou. Z terasy před svým hotelovým pokojem večer okouzleně pozorovala křížující se blesky na obloze. Hřmění bylo tak silné, že se třásla okna. Zdálo se jí, že divokost bouře rezonuje s něčím hluboko uloženým v jejím nitru.

Zlostně se zamračila. Nebo jsem spíše rozladěná a našťvaná. Kvůli němu.

Kvůli Nicholasi Andrewovi Lassardovi. Kvůli tomu mizerovi.

Po snídani šla na hotelovou terasu, aby se potěšila pohledem na oceán, na vysoké palmy a majestátní hory tyčící se nad Hanalei Valley.

Milovala svůj domov – Slovinsko – a městečko Bled, kde žila. Ale právě teď se chtěla těšit ze skoro letního počasí a krás, jimiž havajské ostrovy oplývaly. S šálkem čaje v jedné a knihou v druhé ruce se natáhla na jedno z lehátek na terase a užívala si krásného rána.

Ale jen do chvíle, než zvedla hlavu a spatřila Nicholase

Lassarda. Nejráději by vychrstla obsah šálku na jeho neposkvrněnou bílou košili. Nerozzlobil by se, třebaže ta košile stála pravděpodobně víc, než si dovedla představit. Ne, usmál by se a řekl by, že je rád, že ji zase vidí. A pak, až by se ho zeptala, co tu pohledává, klidně by odpověděl, že je tady na mezinárodním kongresu o pohostinství a turismu.

Stačilo, aby si představila samolibý úsměv na jeho hezké tváři, aby se doutnající uhlíky hněvu v její hrudi znovu naplno rozhořely.

Když před třemi týdny vkráčel do Sněžanky, jejich hostince s ubytováním, s další nabídkou na jeho odkoupení, tentokrát o sto tisíc euro vyšší, než byla ta, již učinil v létě, spatřil na odkládacím stolku leták o kongresu. S ironickým pousmáním se jí zeptal, jestli má v úmyslu se jej zúčastnit.

Jel za mnou až sem, na Havaj? Byl tak umanutý, že musí získat náš hotýlek, že letěl osm tisíc mil, a tady mě vystopoval?

Ano.

Když se Nicholas před rokem a půl objevil v Bledu, nic o něm nevěděla. U Bledského jezera začal budovat *Hotel Lassard*, třípatrovou luxusní budovu s vlastními lázněmi, restaurací a střešním barem – elegantní, atraktivní a se směšně drahým ubytováním.

A stavěl ho jen kousek od hostince, který vlastnila rodina její mámy od začátku první světové války.

Z hotelu Lassard za ní přišla nějaká dívka, aby jí předala desky vázané v kůži, které obsahovaly spoustu papírů s obrázky a s údaji o budoucím hotelu včetně architektonického návrhu. „Pro přátelské vztahy,“ řekla s širokým úsměvem dívka štíhla jako proutek v úžasném tmavém kostýmku.

Anika nebyla nadšená, že v jejich blízkosti bude stát další hotel. Hotel s moderními vymoženostmi, které oni neměli.

Ale věděla, že hosté, kteří se ubytují v hotelu Lassard, budou rozhodně jiný typ lidí než ti, kteří našli ubytování v hostinci Sněženka. Budou to lidé, kteří se chtějí koupat ve vanách z mramoru a mít nad hlavami křišťálové lustry. Lidé, kteří nestojí o útulné posezení u krbu, kde se mohou zachumlat do podomácku vyrobených prošíváných dek.

O týden později se setkala s Nicholasem na pozdní snídani, kterou uspořádal bledský úřad pro turismus. Ledabyle rozčuchané husté černé vlasy, dólíčky, které se mu dělaly ve tváři, když se usmál, široká ramena a úzké boky dokázaly, že všechny přítomné ženy se do něho zamilovaly, ještě než si sedly. Irena, postarší majitelka malého butiků, jí pošeptala, že ty jeho hodinky musejí být od Cartiera a dokonale padnoucí tmavě šedý oblek je zcela jistě ze Savile Row v Londýně.

„Všimla sis, jakej má v tom obleku pěkněj zadek?“

Při té vzpomínce se Anika musela chtě nechtě usmát. Ano, Nicholas byl pohledný muž. No ano, byl vysloveně hezký. Smůla, že to byl také chamtivec se srdcem z kamene.

Před jeho šarmem se musela mít na pozoru.

Nicholas patřil do zcela jiných společenských kruhů než ona. Ani se neobtěžoval přijít osobně, aby ji o stavbě nového hotelu informoval, což dokazovalo, že ho zajímají jen významní a bohatí lidé a ostatní mu nestojí za řeč. Když viděla, jak při té snídani flirtoval s ženami všeho věku a pak přednesl bravurní prezentaci a zdůraznil výhody, které jeho hotel komunitě přinese, posílilo to její prvotní dojem: baví ho stavět hotely a svádět ženy.

A kromě toho zjistila, že když Nicholas Lassard něco chce, jde tvrdě za tím. Poznala to na vlastní kůži hned na jaře, když k jejímu překvapení přišel do hostince a požádal ji o soukromou rozmluvu. Jeho impozantní

postava v dokonalém obleku a nablýskaných polobotkách jí hrála na nervy. Uvědomila si, jak moc má ve své kanceláři sešlapaný koberec a jak jsou květináče se sněženkami na okenních parapetech staromódní.

Usmíval se na ni. Na oplátku mu věnovala ten nejméně upřímný úsměv, jaký dokázala vyloudit.

A pak ji připravil o řeč, protože jí položil na stůl další desky v kožené vazbě s vyraženým logem *Hotel Lassard*. Uvnitř byla další nabídka: koupí její hostinec za cenu, která byla o padesát tisíc euro vyšší, než byla jeho skutečná tržní hodnota.

Využil toho, že nic neříkala. Slova mu z úst hladce plynula. Mluvil přesvědčivě, jeho skotský přízvuk byl okouzlující.

Je rád, říkal, že z hotelu, který buduje, je výhled nejen na jezero, na ostrov s romantickým kostelíkem, ale i na severovýchodní pobřeží jezera a na hrad. Ale jediné, co neměl a co by rád získal, je nemovitost na břehu jezera. Ale smířil se s tím, řekl ve vši skromnosti, hlavně že měl ze svého hotelu neskutečně nádherné výhledy.

Dokud ovšem se nevypravil na pletně na jezero. Dokonce použil slovinský výraz *pletna* – plavidlo podobné gondole, které dopravovalo turisty přes jezero na ostrov. Mírně se usmál, jako by byl hrdý na to, že použil to slovo správně.

Její hostinec, vysvětloval, by byla dokonalá dependance hotelu Lassard. Po důkladné rekonstrukci by dům nedoznal převratné změny, pouze by byl vybavený vším pohodlím, na něž jsou hosté hotelu Lassard zvyklí. Hosté by měli rovněž přístup na malou pláž, kde by se mohli opalovat, jít si zaplavat, případně měli možnost podnikat výlety lodí, která by byla trvale zakotvená u mola.

Pak se naklonil a řekl něco, co ji ještě dnes přimělo skřípat zuby, když si vybavila, jak povýšeně to znělo.

„Vím, že hostinec má problémy. Zbavím vás jich.“

Bylo mu ke cti, že jen zamrkal, když řekla: „Ne.“ Napřímil se, židle pod ním zlověstně zaskřípala.

Zeptal se proč. Řekla, že hostinec není na prodej. Bez zaváhání navýšil kupní cenu o sto tisíc euro.

A ona zaváhala. Jednu hroznou vteřinu váhala. Jistě, dům pomalu chátral. Kdykoliv pohlédla, pomyslela si, že se budou muset vyměnit matrace. Je zapotřebí opravit a natřít okenní rámy a jeden z bojlerů už dlouho nevydrží. Babička Marija onemocněla a všechna rozhodnutí byla teď jen na ní. Starost o babičku a starost o hostinec ji tížily jako kámen. Někdy v noci, když jí neodbytné myšlenky nedaly spát, se jí honilo hlavou, jak by se ze svých problémů mohla dostat.

Pokud by přijala Nicholasovu nabídku, bylo by to snadné.

Její rodina vlastnila hostinec déle než sto let. Anika chodila chodbami domu, v němž její matka Danica vyrůstala. Ve stejném křesle u okna, kde sedávala maminka, si četla a na jaře bosa běhala po travnatém dvorku plném sněženek, po nichž hostinec dostal jméno. Když matka zemřela, Anika se vrátila ze Spojených států, aby žila s posledním členem rodiny – babičkou Marijou. Ale nebyl to jen rodina a dědictví, proč se vrátila. Pro hosty, kteří se rok co rok vraceli, byl jejich hotýlek druhým domovem. Nemohla dovolit, aby nějaký arogantní mizera z něj udělal nóbl hotel, kde se její zákazníci nebudou moct ubytovat, protože si to nebudou moct dovolit.

Opakovala znovu ne. Na krátký okamžik zahlédla v jeho tváři, co tak dobře skrýval: prohnaného obchodníka, který nedopustí, aby nedostal to, co chce.

A já nedopustím, aby mi znechutil tuto cestu.

Byla tady na kongresu. Doufala, že se dozví něco nového, co jí pomůže v jejím podnikání a že tady naváže nové kontakty. Také se řídila radou, kterou jí Marija

dala týden před odjezdem spolu s obálkou, v níž Anika našla letenku a rezervaci na kongres.

„Jeď a užij si to.“

Anika protestovala a hlavně zdůraznila, že peníze by měla spíše investovat do hostince. Marija ji vzala za ruku a pevně ji stiskla. „Udělej to kvůli mně, Aniko. Budu šťastná, protože budu vědět, že moje vnučka má příležitost něco zažít.“

Na konci betonového mola, pod stříškou, stálo několik stolků a lehátek. Pokud by si někdo chtěl jít zaplavat, mohl. Do vody vedly schůdky. Ale teď ráno bylo molo prázdné. U mola kotvilo několik plachetnic a rybářských člunů.

Stýskalo se jí po domově. Milovala svěžest podzimu, když pozvolna přecházel do zimy a když se hory, městečko i jezero pokryly sněhem.

Jezero Bled se stále více stávalo známou turistickou destinací, ale město si pořád uchovávalo půvab evropského maloměsta.

Zjistila, že Havaj oživila její touhu cestovat, touhu, kterou na dlouhé roky musela potlačit. Dokonce až ve chvíli, kdy vystoupila z letadla na letišti v Kauai a nadechla se horkého tropického vzduchu vonícího mořem, si uvědomila, jak moc už potřebovala být také někde jinde než jen ve Slovinsku. Vysoké palmy poskytovaly stín, hory, dotýkající se modrého nebe, nekryl sníh, ale svěží zeleň.

Znovu se pohodlně opřela, chtěla si ještě chvíli užít rána, než půjde na zahajovací ceremoniál konference. Cítila, jak se jí svaly pod teplými slunečními paprsky uvolňují a starosti odplouvají. Pro jednu se její mysl zcela a dokonale od všeho očistila. Byla tu jen ona a příjemné okolní prostředí. Na mysli jí vytanulo jediné slovo – ráj. S úlevou vydechla.

„Byla by velká škoda dovolit slunečním paprskům, aby spálily tak jemnou pokožku.“ Na každé slovo kladl důraz.

Ztuhla a zvýšil se jí pulz. *To je peklo*, pomyslela si.

Dopadl na ni jeho stín. Váhavě a nerada otevřela oči a zamrkala.

„Mýlila jsem se.“

Nicholas se nad ní tyčil v celé své výši, usmíval se, bílé zuby kontrastovaly s jeho opálením. *Asi se hodně pohybuje na slunci. Zřejmě hodně cestuje.*

„V čem?“

„Nejsem v ráji. Jsem v pekle.“

Zaklonil hlavu a rozesmál se. Opřela se o lokty a dívala se na něho. Snažila se potlačit hněv, který se jí zmocnil. Normálně v ní takový hněv nevzbuzoval. Snad občas jen zlost.

Oprávněnou. Teď však musela krotit touhu strčit do něho a svrhnout ho z mola do vody.

„Dnes má být zase velké horko. To by se dalo také považovat za peklo.“

„Co tady děláte?“

Přidřepł a nakrčil obočí.

„Totéž co vy.“

„Pokoušíte se být nějakou dobu sám?“

„Ano.“

„Definice slova sám znamená, že poblíž vás nikdo není.“

Pátravě se kolem sebe rozhlížel.

Chtěla zaskřípat zuby.

„Hmm. Možná vám unikl nápis, že toto je soukromé molo.“

Za řeči si stáhl sluneční brýle. Polilo ji horko. Jiné horko než od slunce. Byl to šok. Ještě nikdy na něho tímto způsobem nereagovala. Asi to bylo tím, že byl tak blízko ní. Nebo to bylo dřevitou vůní vody po holení, která ho obklopovala.

Nebo to bylo jednoduše proto, že jsem nebyla na rande už celou věčnost.

Upnula se na toto racionální vysvětlení a vrhla na něho nevraživý pohled. Nakrčil obočí. Pravidelné rysy jeho tváře a výrazná brada kontrastovaly s hlubokou modří očí, v nichž to neustále pobaveně jiskřilo. O to byl přitažlivější.

Je to tvůj nepřítel, napomenula se. Přestaň fantazírovat!

„Říkáte pitomosti, Nicku. Proč jste tady?“

Znovu se pobaveně ušklíbl. „Líbí se mi, jak uhlazeně se vyjadřujete.“

„A mně by se líbilo, kdybyste odtud zmizel.“

„To bolí, Aniko. Jsme nejen kolegové, ale jsme také sousedé. Neměli bychom se k sobě chovat přátelštěji?“ navrhl.

„Souhlasím, že jsme sousedé. Bohužel,“ odpověděla Anika. „Ale kdybychom byli kolegové, oba bychom pracovali, abychom se uživili. To je můj případ, ale vy se necháváte fotit do časopisů, živí vás tvrdá práce vašich zaměstnanců a strojíte úklady malým podnikům, jako je můj, abyste je získal. Takže si myslím, že kolegové nejsme.“

Jeho úsměv se rozšířil. Snažila se potlačit pocit, který jí svíral slabiny. Ano, Nicholas byl moc hezký.

Ale byl také úskočný a hrabivý.

„Docela se bavím. Měli bychom si povídat dál.“

„Já nekonverzuju, urážím vás.“

„I tak! Už celé věky jsem se víc nepobavil.“

„Vy jste mě sledoval?“ zeptala se, aby se vrátili k tématu.

„Pozvali mě, abych na konferenci přednášel. Už před několika měsíci.“

„Mohl jste se o tom zmínit, když jsem vám řekla, že sem jedu,“ řekla vyčítavě.

„A riskovat, že na konferenci nepojedete? Neudělal bych to především proto, že jsem to považoval za příležitost, jak se s vámi zase setkat.“

„Máte pravdu. Kdybych to věděla, nejela bych.“

Nepřestal se usmívat, ale z jeho pohledu se úsměv vytratil.

Už to byl opět dědic hotelového impéria, muž, jemuž nic nezabrání, aby získal to, co chce.

Když přišel znovu s novou a mnohem vyšší nabídkou, stál v hale, jako by mu hostinec už patřil. Požádala ho, aby odešel, ale on začal vypočítávat, jaké opravy by bylo nutné udělat a jaké náklady by každá oprava vyžadovala. To všechno samozřejmě dobře věděla, ale jeho chování ji jen utvrdilo v tom, že on by byl ten poslední člověk na světě, jemuž by svůj hostinec chtěla prodat. Protože narušil neodpustitelně její soukromí, pronikl do jejího účetnictví a do jejího života jen proto, že sledoval svoje cíle, vytáhla z desek papír s jeho nabídkou, chvíli ho před sebou držela a pak ho roztrhla vejpůl. Dívala se mu přitom do očí.

Vrátil se. Během léta se vrátil ještě dvakrát, pokaždé s vyšší nabídkou.

Pouze ji to utvrdilo v rozhodnutí, že do jeho hamižných rukou se jejich rodinný podnik nikdy nedostane.

„Proč odmítáte moji nabídku. Pomohla by vám.“

„Chcete říct, že zničila.“ Mrzelo ji, že zatímco on mluvil klidně a rozvážně, jí se třásl hlas. „Kolik je těch, které jste na svých cestách po světě...“

„Chyběl jsem vám, Pierceová,“ přerušil ji.

Natáhl ruku a odhrnul jí pramen vlasů z čela. Tváří mu problesklo něco, z čeho se jí udělalo slabo.

Vmžiku to zmizelo, takže si říkala, jestli se jí to jen nezdálo.

Seber se.

To, jak na ni Nicholas působil, považovala za obyčejnou, normální a fyzickou reakci. Ať se jí to líbilo nebo ne, byl přitažlivý. Skoro dva roky s nikým nechodila. A sex, který se Zacharym tehdy během těch několika dnů provozovali, byl méně než uspokojujivý.

Nemysli na sex! Ne v jeho blízkosti.

„Chybí mi samota a klid, které si užívám, když nejste poblíž. Už odejděte, abych si dnešní ráno mohla opravdu užít,“ řekla ostře. „A své ruce s pečlivou manikúrou dejte pryč od mého majetku.“

Sklonil se a dříve, než se mohla odtáhnout, vzal ji za ruku a propletl své prsty s jejími. Byl to nesmírně intimní dotek. Šokovalo ji to.

„Nikdy jsem si nenechal dělat manikúru.“

Měla mu ruku vytrhnout. Ale když jí prsty přešel po dlani a pak je položil na její zápěstí, kde určitě cítil, jak jí prudce tepe pulz, nemohla se pohnout. Zvedl k ní pohled. Dech se jí zrychlil a viděla něco, co nepředpokládala, že by v Nicholasových očích mohla spatřit.

Touhu.

V hlavě se jí objevila fotka z bulvárních novin. Díval se na svoji dnes už bývalou přítelkyni. Jednu ruku měl kolem jejího pasu. Dívka měla zakloněnou hlavu a usmívala se na něho. Byli ve střešním baru nějakého hotelu.

Nicholas Lassard nebyl rodinný typ. Vážné vztahy, snubní prstýnky a děti nebyly nic pro něho. A ona tohle všechno chtěla. Ale určitě se nechtěla zařadit do dlouhé řady jeho milenek. Ta úvaha jí vrátila zdravý rozum. Vytrhla mu ruku. Odvrátila pohled a zahleděla se na palmy kolébající se ve větru. Zhluboka se nadechla a soustředila se na svůj problém.

S hostincem se něco udělat muselo. Věděla to. Musela něco udělat dřív, než začne opadávat omítka a koberce budou ještě prošlapanější.

Kdyby hostinec prodala, postavila by se, pokud šlo o finance, zase na nohy. Ale musela by se rozloučit s odkazem svých předků a dívat se, jak se útulný hotýlek mění v dependanci hotelu, kde hostům při registraci nabízejí v recepci šampaňské a možnost smočit se ve

velkém vyhřívaném bazénu. Hotel Sněžka by ztratil svůj půvab.

A z rodinného dědictví by jí už nic nezbylo.

„Provozujete hotel, v němž jedna noc stojí několik tisíc dolarů, poskytujete všechny možné služby čtyřicet dvacet hodin denně. Já pracuju v hostinci s ubytováním, kde klíče k pokojům jsou těžké a nevejdou se do kapsy.“

Zahleděla se na jeho černé tričko a lněné kalhoty. I z jeho plážového oděvu číselo bohatství.

„Pohybujeme se ve velmi odlišných kruzích. Držte se těch svých a vyhýbejte se mi. Já se budu držet svých a oba budeme šťastní.“

Rukou se dotkl jejího lýtka. Když na kůži cítila jeho teplou dlaň, trhla sebou. V duchu si spílala za svou reakci.

„Když budu od vás dál, budete šťastnější, Aniko?“

„Ano.“

„To bolí.“

Vstala tak rychle, že ho málem srazila na zem. Obrátila se k němu zády a bleskově si svlékla šaty. Zaslechla nějaký zvuk a ohlédla se přes rameno.

Nicholas na ni zíral. Zírat bylo slabé slovo. Vstal a hltal ji pohledem.

„Co to děláte?“

„Jdu si zaplavat.“

„Neblázněte,“ zavrčel. „Teď v zimě jsou velké vlny a –“

„A správný turista by se měl nejdřív zeptat plavčíka, jestli je dnes bezpečné jít do vody,“ odsekla. *Když se chová jako idiot, je snadnější ignorovat touhu v jeho očích.* „Nepodceňujte mě, Nicholasi. To by se vám nemuselo vyplatit.“

S těmi slovy skočila z mola do vln Hanalei Bay.

DRUHÁ KAPITOLA

Nicholas si vzal pero, které mu podávala recepční. Její uznalý pohled nechal bez povšimnutí, dotek jejích prstů ho také nechal chladným.

„Ještě potřebujeme, abyste se podepsal tady, tady a tady.“

„Znamená to, že vás nebudu žalovat, pokud by mě nějaká želva napadla?“

Recepční se zachichotala. „Do dnešního dne jsme neměli na útoky želv žádnou stížnost. Už jste se někdy potápěl za želvami, pane Lassarde?“

„Potápěl jsem se, ale ne proto, abych pozoroval želvy.“

Recepční už neflirtovala, její úsměv byl profesionálně upřímný. „Takže se máte na co těšit. Období jejich hnízdění probíhá sice od května do září, ale máme po každé hodně klientů, kteří je pozorují i v zimě.“

Nicholas opětoval její úsměv. „Už se na to těším.“

„Myslíš, že uvidíme delfína, mami?“

Nicholas se rozhlédl a spatřil světlovlasého malého kluka, který vzrušeně tahal mámu za tričko. Žena se na syna usmála.

„To doufám.“

„Možná uvidíme i mořskou příšeru!“

Něco v nadějeplném výrazu chlapce způsobilo, že ho bodlo u srdce. Na chvíli viděl svého bratra Davida,

světlé vlasy, které mu padaly do očí, protože se nechtěl nechat ostříhat, a rozzářený usměvavý pihovatý obličej. Úsměv, který pohasl ve chvíli, kdy nepozorný řidič přehlédl značku a život jejich rodiny tím navždy změnil.

Prsty pevně sevřel pero.

Nemohl se s tím dlouhá léta smířit, teprve po letech uznal, že to byla vina toho nesvědomitého řidiče.

Nemohl si odpustit, že to on navrhl, aby ten den jeli na výlet na kolech, to on se díval jinam, když David vjel na silnici.

Slyšel, že klaply dveře a chlapcův hlas se vytratil. Napětí v jeho hrudi povolilo. Načmáral své jméno, kam měl.

„Děkuji, pane Lassarde,“ recepční ukázala do rohu, kde stála modrá čalouněná křesla, podél zdi byly dřevěné lavice a na zdi byla zavěšená velká televize, „ještě máme nějaké další klienty. Jakmile přijdou, pustím vám video s instrukcemi.“

Přešel k velkému oknu, odkud byl výhled na přístav. Už byl kdysi na Havaji s rodiči, ale tehdy byli na Maui.

Prvních deset let po Davidově smrti byl Nicholas a rodiče šťastni jen když spolu cestovali. Navštívili Thajsko, Španělsko, Brazílii, Aljašku. Létali po celém světě, aby unikli bolestné realitě. Jakmile se vrátili do londýnského sídla u Eaton Square, otec se znovu uchýlil do své kanceláře nebo se vydával na dlouhé pracovní cesty. Matka buď pospávala, nebo byla pod vlivem prášků, aby utlumila bolest. O Davidovi nemluvili.

Letos v létě uplynulo dvacet let od Davidova úmrtí.

V posledních letech se situace v jejich rodině zlepšila. Nevěděl, co přesně přimělo rodiče vyhledat profesionální pomoc. Ale vzchopili se a pomalu se dostávali z depresí. Nicholas oznámil otci, že by chtěl také pracovat v hotelové branži – konkrétně u firmy Lassard. Otec souhlasil, ale za podmínky, že se Nicholas vypracuje od

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Dědic z Havaje. Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.